

Khoảng Tới

<http://vietpen.net/truyenngan/trangsaigon/khoangtoi.htm>

Đầu tiên là cảnh cô dâu chú rể đứng lóng ngóng ở cửa ra vào của nhà hàng đón khách. Chú rể mặc veston, thắt nơ trên cổ rất bánh trai và thời thượng, cô dâu soirée không tay, cổ hở, kiểu đơn giản và sang trọng, phía sau có một lớp ren phát phơ rất điệu, đầu kết hoa tươi. Cả hai cười mãn nguyện, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc lẫn một chút hãnh diện. Kế đó là cảnh đôi “tài tử, giai nhân” sánh vai nhau bước lên sân khấu, khói xịt từ phía, những sợi dây trắng chằng chịt phủ lơ lửng trên khoảng không khiến sân khấu thêm phần lộng lẫy. Cô dâu e thẹn nép sát người chú rể, chú rể đầy vẻ quan tâm gỡ mấy sợi dây trắng vương trên tóc cô dâu. Rồi tiếng vỗ tay rần rần từ phía thực khách át cả tiếng nói dẻo quẹo của anh chàng hướng dẫn chương trình ở nhà hàng đang ca đi ca lại những câu cũ rích, nào là “yêu nhau mấy núi cũng trèo”, nào là “răng long đầu bạc”, hay ở chỗ là lần nào cũng như lần nấy, anh ta đều hào hứng như đây là lần đầu tiên được vinh dự làm người dẫn chương trình cho cái ngày hệ trọng nhất trong đời người ta vậy. Rồi tiếng khai champagne lấp bốp, rượu rót xuống tháp ly cao ngất, sóng sánh tràn trề... Dưới mấy bàn thực khách trẻ tuổi, phần lớn là bạn bè thân thiết của cô dâu, chú rể, tiếng “dô, dô” vang dậy, tiếng cụng ly canh cách... Vậy là hết “màn một, cảnh một”... Cô dâu, chú rể đã lẳng lặng rút lui từ lúc nào, chắc là để thay đổi trang phục cho “cảnh hai”. Dường như thực khách đã bớt hẳn sự quan tâm dành cho khoảng sân khấu ngập ánh đèn, họ bắt đầu cầm chén, cầm đĩa, quay qua quay lại chào hỏi bạn bè cũ, bắt tay, trao đổi danh thiếp...

Thụy đến trễ một chút nên bàn dành cho bạn bè của cô không còn chỗ, cô đành phải ngồi vào bàn kế đó. Ngồi cạnh cô là một đôi tình nhân rất trẻ. Anh con trai gấp một miếng cá vào chén mình, tỉ mỉ lựa xương rồi mới gấp sang chén người yêu. Hai người chụm đầu to nhỏ như đôi chim non, thỉnh thoảng cô bé thun thun cái mũi héch xính xắn của mình làm nũng với người yêu, anh chàng cũng giả vờ đưa tay cốc yêu lên mái tóc ngắn tinh nghịch của bạn gái. Anh vừa rút điều thuốc trong túi ra, chưa kịp mồi lửa thì cô bạn gái đã nũng nịu giật lại và cất đi. Thụy mỉm cười một mình khi nghĩ rằng nếu ai nói tự do là đáng quý nhất, đôi khi điều đó cũng chưa chính xác, nếu không tại sao anh bạn trẻ này lại tự nguyện từ bỏ tự do của mình với vẻ mặt hoan đến như vậy.

Ăn đến món thứ ba thì mấy người bạn học cũ cảm ly sang mời Thụy. Từ khi đám cưới Thụy đến nay đã hơn ba năm cô mới có dịp gặp lại họ. Hả lúc này phát tướng trông bệ vệ hơn, Lâm trắng trẻo hơn nhiều so với lúc trước, Trâm Anh thì vẫn hồn nhiên như trẻ con, nói nhiều và vẫn là cây cười của nhóm, Trúc Chi trông già dặn nhưng càng xinh đẹp và quyến rũ hơn lúc còn đi học, Minh và Đào đã kết hôn và có một cậu cu tí hơn một tuổi giống Minh như một bản sao thu nhỏ... Ngọc và Quỳnh Anh, hai cô bạn ngang ngạnh nhất đều có bạn trai, hôm nay cũng dắt theo để “trình làng”, trông họ thùy mị, dịu dàng và rất ra dáng thiếu nữ. Nhưng đặc biệt nhất vẫn là Thịnh, anh chàng nhút nhát và khờ khạo nhất lớp, vậy mà hôm nay anh ta cũng đã có bạn gái mà lại còn xinh xắn và rất hoạt bát như để bù vào cái tín cả thẹn của Thịnh, khiến mấy anh độc thân cùng lớp đều tròn mắt thán phục. Thịnh còn làm cho cả đám một phen “động đất” khi chính thức tuyên bố với mọi người sẽ kết hôn vào tháng tới. Rồi mấy người ngồi xích vào một chút nhường chỗ để Thụy “dọn nhà” qua.

Cả đám mải mê trò chuyện quên cả thời gian, đến khi nhìn lại thì cô dâu, chú rể đã đến bàn mình. Lại tiếp tục cụng ly, tiếp tục chúc mừng, chọc phá nhau. Thật ra cô dâu là bạn cùng lớp, còn chú rể cũng không ai xa lạ mà là anh chàng lớp trưởng đạo mạo của lớp kế bên. Lúc còn đi học, hai người chưa bao giờ có dịp nói chuyện với nhau, không ngờ đến khi ra trường lại làm cùng một cơ quan và ông tơ bà nguyệt lần này đã không hoài công. Tú, cô dâu, huyền thoại kể chuyện mấy hôm lo đám cưới sứt mắt ba kí lô, báo hại chiếc nhẫn cưới đặt hôm trước đến lúc làm lễ đeo vào lại rộng rinh. Mãi đến khi rước dâu mới phát hiện chiếc nhẫn vượt mất từ lúc nào. Mọi người hốt hoảng tìm, may sao nó rớt vào mâm quả đựng trầu cau, người nhà nhặt được ba chân bốn cẳng chạy theo xe cưới tìm “khổ chủ” để đưa lại. Long, ông xã Tú nắm chặt tay vợ, nói đùa với mọi người:

- Sơ sẩy một chút là vượt mất hạnh phúc cả đời rồi. May mà mình còn tìm lại được.

- Suýt mất một lần bây giờ sẽ biết quý hơn, phải giữ kỹ mới được – Tú tiếp lời chồng, đưa mắt nhìn Long đầy ngụ ý.

Bất giác, Thụy lén nhìn xuống bàn tay trợ trợ của mình, chợt nhớ ra hai vợ chồng cô đã âm thầm tháo cất cặp nhẫn cưới từ rất lâu rồi. Dù không ai bảo ai, trong lòng mỗi người đều cảm thấy không còn muốn gìn giữ và trân trọng hạnh phúc này nữa.

Tiệc tàn, hầu hết thực khách đã ra về, chỉ còn lại mấy bàn bạn bè cô dâu, chú rể. Mấy người bạn cũ rủ nhau đi uống cà phê vì chẳng mấy khi nhóm lại tập trung đông đủ được như thế này. Cả bọn kéo nhau vào một khuôn viên rộng đầy cây kiểng, sân rải sỏi trắng, có hòn non bộ và vòi phun nước be bé, đèn chớp lập lòe. Lâm hỏi:

- Nè, Trâm Anh, chừng nào bà mới chịu lấy chồng đây?

- Thấy gương của Thụy là ớn rồi. Lấy thì dễ, bỏ mới khó đây, phải không Thụy?

Thụy không nói, chỉ nhún vai cười trừ. Lâm ra vẻ biết chuyện:

- Tại bà Thụy “vụt tốc bất đạt” thôi. Rút kinh nghiệm, bà phải “chậm mà chắc” mới được.

Ba điều bốn chuyện, cả đám lại chuyển sang đề tài công việc làm ăn, rồi kể nhau nghe mấy người cùng lớp đã di cư hiện đang sống ra sao. Chợt nhớ ra, Trâm Anh quay sang Thụy:

- Hôm trước nghe Long kể tên Huy viết thư về hỏi thăm Thụy đủ thứ chuyện, hình như hẳn ta biết chuyện gia đình bà hay sao đó. Ờ, có khi nào...

... Đến gần mười giờ rưỡi tối cả nhóm mới chịu về. Trời cuối tháng mười hai đã bắt đầu se lạnh. Thụy chạy xe chậm một chút, thấy những ngọn đèn neon từ quán xá, siêu thị dọc hai bên đường đang tắt dần. Cô vừa muốn chạy chậm lại để hít thở cái tĩnh mịch và trong lành của thành phố sau một ngày ồn ba huyên náo, nhưng lại vừa muốn chạy nhanh hơn để không phải thấy cảnh những ngọn neon cuối cùng trong những ngôi nhà dọc hai lề phố cũng đang dần tắt. Cô nghĩ đến Huy, đến trăm ngàn kiểu gặp gỡ, quen biết và yêu nhau, đến vô số những lý do khiến người ta phải chia tay nhau,... và đến về còn lại của “Có khi nào...” mà Trâm Anh đã bỏ lửng. Đi ngang bưu điện, cô nhìn lên hai chiếc kim đồng hồ to tướng, một ngắn, một dài, biết chúng đang âm thầm chuyển động rất trật tự mặc dù chẳng ai có thể nhìn thấy sự chuyển động của chúng cả. Dù vậy, Thụy vẫn biết chắc một điều, chúng chỉ chuyển động theo một chiều và không bao giờ quay ngược lại.

... Thụy chạy xe nhanh hơn và không dám quay đầu nhìn lại vì cô sợ nhìn thấy những khoảng phố chỉ mấy phút trước đây vẫn còn rực rỡ ánh đèn, giờ đã là một khoảng không gian hun hút tối.